

τὴν ὁποίαν παρομοία ἀστείωτης δὲν θά ἐκίνει θεβαίως εἰς γέλωτα.

Ἀναμφιβόλως, ὁ περιπατὸς μου παρετάθη πλέον τοῦ δέοντος, διότι εἰς τῶν ὑπηρετιῶν τοῦ ἵπποστασίου μ' ἐπροσάλει, κραυγάζων ὅτι ἡ ἄμαξα ἐμελλε ν' ἀναχωρήσῃ παραιτούσά με.

Ἐδραμα τότε καὶ ἀνέβην εἰς τὴν θέσιν μου, ὅπου ἤϊρα τοὺς δύο συντρόφους μου.

Ἐλητμόνησα νὰ σᾶς εἰπῶ ποῖος ἦτον ὁ κύριος Ῥαιμπλώ. Ὁ ἀξιόλογος οὗτος ἄνθρωπος ἦτον ἐνοικιαστής ὑποστατικοῦ νινος τοῦ πατρὸς τῆς Ἰωσηπίνης, κειμένου πλησίον τοῦ πολιχνίου Β. . . Θέλω νὰ κύριος Δουφούρ νὰ μὴν ἐνοχληθῇ ὁ ἐνοικιαστής του ἐρχόμενος εἰς Μ. . . τοῦ εἶχε προσδιορίσει ὡς τόπον συνεντεύξεως τὸ ξενοδοχεῖον ἐκεῖνο κατὰ τὴν διάβασίν του, καὶ ὁ ἐντιμὸς χωρικός ἀκριβῶς ὑπήκουσεν.

Ἡ διαγωγή του ἤξιζε σημαντικὴν ἐλάττωσιν ἐνοικίου κατὰ τὴν νέαν ἐκτίμησιν· καὶ περὶ τούτου ἠδύνατο νὰ ἦναι βέβαιος, ἂν ἐγινόμην διὰ προικὸς κύριος τοῦ πλησίον τῆς Β. . . ὑποστατικοῦ. Ὁ κύριος Ῥαιμπλώ, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃ, ὑπῆρξε δι' ἡμᾶς ὁ ἐκμηχαρῆς Θεός.

Πολλάκις ἔχομεν ἀνάγκην καὶ τῶν μικροτέρων μας.

Η'.

Τὸ δειλινὸν ὄλον ἐπέρασε μὲ βλέμματα ἀμοιβαίως ζητούμενα καὶ ἀποφευγόμενα ἀκαταπαύστως. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον αἱ ὄραι παρέρχονται ταχέως.

Ἐπειτα ἦλθεν ἡ ἑσπέρα.

Ὁ ἥλιος εἶχεν ἤδη βασιλεύσει ἐπὶ χρυσοπορφύρου κλίνης· τὸ σκότος μᾶς κατέλαβεν ἀνεπαίσθητως.

Τὰ τρυφερὰ αἰσθήματα εἶναι τέκνα τῆς σκᾶς καὶ τῆς νυκτός· ποτε καλῆτερα δὲν διαμολογεῖται ὁ ἔρως, ποτε εὐκολώτερα δὲν μεταδίδεται τὸ κυριεῖον τὴν καρδίαν ἡμῶν μυστήριον, καθὼς διὰ τὴν ἔλλειψιν τοῦ φωτός κατατιγάζῃ τῆς ἐντροπῆς τὴν ὠνήν. Ὡ! τὴν νύκτα! τὴν βαθεῖαν, τὴν ζοφερὰν, τὴν ἄφρονον νύκτα, νὰ εὐρίσκεισαι πλησίον ἐκείνης, διὰ τὴν ὁποίαν ἐπαλλεσφοδρῶς ἡ καρδία σου, καὶ τόσον πλησίον ὥστε αἱ δύο σὰς πνοαὶ νὰ διασταυρῶνται! Ὅσοι ποτε ἠγαπήσατε, ἤξεύρετε ποῖαν ἰδρονὴν ἄφατον αἰσθάνεται ἡ ψυχὴ εἰς τὸ μυστηριώδες ἐκεῖνο σκότος, τὸ ὅποιον σᾶς ἀπομονώνει ἐντελῶς ἀπὸ πᾶν ὅ,τι ξένον πρὸς τὸν ἑρωτὰ σας, καὶ σᾶς ἀνυψώνει εἰς τὸν αἰθέρα τῶν οὐρανίων αἰσθημάτων.

Ἡ ἄμαξα ἐκυλίετο ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου ἐδάφους τῶν ὁδῶν τῆς Μ. . . καὶ αἱ χεῖρες ἡμῶν ἐκρατοῦντο ἀκαταπαύστως. Ἦτον δὲ τότε ὄρα τῆς νυκτός ἐνδεκάτη καὶ ἡμίσεια.

Μολονότι εἶχα τότε νὰ φροντίσω περὶ τῶν ἐπίπλων μου, ἡ ὄρασίς μου δὲν ἀπεμακρύνετο τοῦ πατρὸς καὶ τῆς ἐρασιμίας θυγατρὸς του. Εἶχα μάλιστα συλλογισθῆν' ἀφήνω ὅλα μου τὰ ἐπιπλα εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως τῶν ἄμαξων, καὶ, ἀκολουθῶν αὐτὸς, νὰ πληροφωρηθῶ πῶς ἦτον τῆς ὥρας περισσεύς μου ἢ φωλεᾶ. Ἀλλὰ δὲν προεῖδα ἐμπόδιον τὸ ὅποιον ἀπῆλθατε τοιοῦτου δρόμου τὰ σκέλη μου. Ὁρῶν δὲν ὄρα

μὲ δύο εὐγενεῖς ἵππους ἐπερίμενον εἰς τὴν ἄλλην τοῦ γραφείου, καὶ μὲ τοὺς ἵππους τούτους ἦτον ἀφροσύνη ματαῖα νὰ διαγωνισθῶ περὶ ταχύτητος· ἐπὶ τοῦ δὲν ἔλαβον ἀνέβησαν πατὴρ καὶ θυγάτηρ, ἀπὸ τοῦ ὅποιου αὐτοῦ μικρὸν κιβώτιον περιέχον τὰ ταπεινά καὶ μηδολίως πολυτελεῖ τῆς καλῆς μαθητηρίας ἐπιπλα.

Τὸ ἐμπόδιον τοῦτο ἦτον ἱκανὸν νὰ μὲ ἀπελπίσει βλέμμα κλεπτικὸν καὶ πονηρὸν μειδίαμα τῆς ὀφθαλμολογίας μου δὲν μ' ἐνεθάρρυνε.

Δὲν εἶχα ὑπογράψει τὴν ἐπιστολήν μου, διότι ἐγνώριζα ποῖα θά ἦτον ἡ τύχη τῆς· οὔτε κερὸν ἐλάμβει νὰ λαλήσω πολλὰ περὶ ἑμαυτοῦ· ὅθεν, μετὰ τὸ χωριτμόν μας, ἡ νεανίς ἐπρεπε καὶ τ' ὄνομά μου νὰ μὴν ἄγνοῃ, ἂν κοινότατον τι περιστάτικόν δὲν ἀνεπλήρωσεν κατὰ τύχην τὰς ἐλλείψεις ταύτας. Διενέμοντο τὰ ἐπιπλα, καὶ ἕκαστος τῶν ὀδοιπόρων ἐσπευδε ν' ἀναγνωρίσει τὰ πράγματά του· ἦτον τοῦτο δι' ἐμὲ τελευταία πρῶτα νὰ σταθῶ πλησίον τῆς, καὶ ἠθέλησα νὰ ὠρῶμαι.

Ἐκράτουν λοιπὸν εἰς τὴν χεῖρα μου τὴν χαρτίνην τοῦ πύλου μου θήκη, καὶ ἐπὶ τῆς θήκης ταύτης ἐπιπλάσῃς. Ἡ κυρία Πιπὶνα ἐξέριψε βλέμμα πονηρὸν ἐπὶ αὐτῆς, καὶ ἀνέγνωσεν ἐν τάχει τὴν ὁποίαν ἔφεραν ἐπὶ γραφῆν. Τοῦ κυρίου Καμίλλου Δὲ Βαρβεβίλ, καὶ τῆς κυρίας Σωφροῖα Β. . . εἰς Κουβέρ. Χαρὰς ἀστράπη διέλαμψε· ἐπὶ τοῦ ἀνθρώπου τῆς προσώπου, ἦτις μάντευσα πόθεν προήρχετο· μικρὰς νινος ματαίτητες δὲν ἦτον ἀμέτοχος, καὶ τὸ προηγούμενον τοῦ ὀνόματός μου μόριον Δὲ τῆς ἐπροξένησεν ἐλαφρὰν συγκίνησιν εὐχαριστήσεως· τοῦτο δὲ ἦτον συγγνωστὸν εἰς αὐτὸν ἀπὸ καὶ ἐγὼ εἶχα αἰσθανθῆ ὅπως ἐναντίαν συγκίνησιν ἔταν ἀνέγνωσα εἰς τὸ ὀδοιπορικὸν φύλλον τοῦ ἀμαξίου τοῦ ὀνόματός μου.

Διέταξα νὰ μεταφέρουν τὰ ἐπιπλά μου εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Δανίας, κείμενον ἀπέναντι τοῦ γραφείου τῶν ὀδοιπορικῶν ἄμαξων. Χρεῖσιν εἶχα ἀναπαύσει τὴν ἄμαξα μὲ εἶχε κουράσει, καὶ ἐπειδὴ, καθ' ὅλην τὴν ὀδοιπορίαν, εἶχα καλῆτερον τι νὰ πράξω παρὰ νὰ πηγαίνω, ἠθάρτην τὴν ἀκαταμάχητον ἀνάγκην τοῦ νὰ νανεώσω τὰς δυνάμεις μου διὰ θεραπευτικοῦ ὑποκειμένου ἐπὶ καλῆς καὶ μαλακῆς κλίνης. Κατὰ δυστυχίαν, καὶ νὰς τοιαύτας δὲν εὐρίσκει τις εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Δανίας· ἔπρεπεν ὅμως νὰ εὐχαριστηθῶ διότι, τὸ κατὰ, αἱ εὐρισκόμεναι εἶναι ὀλιγώτερον σκληρὰ ὀδοιπορικῆς ἀμάξης.

Ἐξόπνησα πολλὰ πρῶτ', μόλις ἔχων καιρὸν νὰ μὲν εἶχα εἰς τὴν ἑτοιμασίαν μου ἐν μέσῳ πόλεως ὅπου ἦτον δὲν ἐγνώριζα. Περὶ τοιοῦτου πράγματος, φρονίμως βεβαίως δὲν ἦτον νὰ ἐμπιστευθῶ εἰς τὸν τυχερὸν ὀδοιπορικὸν ἄμαξον. Ἐπειδὴ, καὶ ἂν ἔκαμνα, τὰ μυστηριώδη μου ἐπιπλά νὰ μὲ καταστήσουν ἱκανῶς ὑποκειμένου ἄλλὰ τὸ ἀτόπημα τοῦτο ἦτον ἀφευκτόν.

Πρὸ τοῦ δειλινοῦ ὄρα τὰ εἶχα ἐτοιμάσει. Καὶ ὅμως ἤμην πλήρης ἀνησυχίας. Ἐβλεπα τότε ἐξέλω τῆς ἀθμιονίας ἐκείνης ἧτις προηγήται τῆς ἐτελεύσεως τοιοῦτου εἶδους ἀποφάσεως, καὶ πάντα κατὰ κατέβαλλαν νὰ ἐξαπατήσω τὴν πυρετώδη μου, εἰπεῖν, ἀθμιονίαν. Τελοσπάντων, προσήγγισα τὴν πθυμητὴν καὶ τόσον βραδύνουσαν νὰ ἔλθῃ στυγνῆ.